Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého senátu)

21. ledna 2015 *

„Hospodářská soutěž — Zneužití dominantního postavení — Trh letištních služeb — Rozhodnutí o zamítnutí stížnosti — Článek 13 odst. 2 nařízení (ES) č. 1/2003 — Vyřízení věci orgánem pro hospodářskou soutěž členského státu — Zamítnutí stížnosti z důvodu přednosti — Rozhodnutí orgánu pro hospodářskou soutěž, který vyvodil závěry v oblasti práva hospodářské soutěže, ze šetření vedeného z hlediska vnitrostátních právních předpisů použitelných v dotčeném odvětví — Povinnost uvést odůvodnění“

Ve věci T-355/13,

easyJet Airline Co. Ltd, se sídlem v Lutonu (Spojené království), zastoupená M. Wernerem a R. Marianem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené A. Biolanem a F. Ronkes Agerbeekem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Luchthaven Schiphol NV, se sídlem v Schiphol (Nizozemsko), zastoupenou J. de Preem, G. Hakopianem a S. Molinem, advokáty,

vedlejší účastnicí,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise C (2013) 2727 final ze dne 3. května 2013, kterým byla zamítnuta stížnost podaná žalobkyní proti Luchthaven Schiphol z důvodu údajného protisoutěžního jednání na trhu letištních služeb (věc COMP/39.869 – easyjet v. Schiphol),

TRIBUNÁL (druhý senát),

ve složení M. E. Martins Ribeiro, předsedkyně, S. Gervasoni (zpravodaj) a L. Madise, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Kristensen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 26. září 2014,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

Skutkový základ sporu

1 Žalobkyně, easyJet Airline Co. Ltd, je leteckou společností Spojeného království, která vykonává významnou činnost v Evropské unii, mimo jiné provozuje lety z letiště Schiphol v Amsterdamu (Nizozemsko) a na něj.

2 Dne 11. září 2008 žalobkyně podala Nederlandse Mededingingsautoriteit (nizozemský orgán pro hospodářskou soutěž, dále jen „NMa“) dvě první stížnosti proti Luchthaven Schiphol NV (dále jen „Schiphol“), která je provozovatelem letiště Schiphol v Amsterdamu, jež se týkaly poplatků za ochranu letectví a poplatků za služby cestujícím, které měly být uplatňovány od 1. listopadu 2008. První stížnost byla podána na základě ustanovení čl. 8.25f odst. 1 Wet Luchtvaart (zákona o letectví, dále jen „WL“) a druhá stížnost na základě ustanovení článku 24 Mededingingswet (zákon o hospodářské soutěži, dále jen „MW“) a článku 102 SFEU.

3 Dne 20. listopadu 2008 žalobkyně podala NMa na základě ustanovení čl. 8.25f odst. 1 WL další stížnost týkající se poplatků za ochranu letectví a poplatků za služby cestujícím, které měla Schiphol uplatňovat od 1. dubna 2009 (dále jen „třetí stížnost“).

4 Dne 19. prosince 2008 NMa zamítl první stížnost žalobkyně z důvodu opožděnosti. Sdělil kromě toho žalobkyni, že přerušil přezkum druhé stížnosti do doby, než budou výsledky posouzení třetí stížnosti.

5 Rozhodnutím ze dne 14. července 2009 NMa zamítl třetí stížnost z důvodu, že žalobkyně neprokázala, že poplatky uplatňované Schiphol od 1. dubna 2009 jsou v rozporu s ustanoveními WL, a zejména se zásadami výpočtu poplatku podle nákladů, zákazu diskriminace a přiměřenosti poplatků. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalobu, která byla dne 25. listopadu 2010 zamítnuta rozsudkem Rechtbank Rotterdam (okresní soud v Rotterdamu). Poté podala odvolání proti tomuto rozsudku ke College van Beroep voor het bedrijfsleven (odvolací správní soud pro hospodářské věci), které však vzala zpět.

6 Rozhodnutím ze dne 16. prosince 2009 NMa zamítl druhou stížnost. Měl za to, že jednotlivé stížnosti podané žalobkyní měly společné charakteristiky a poplatky, které měly vstoupit v platnost v dubnu 2009, nebyly v zásadě odlišné od poplatků, které vstoupily v platnost v listopadu 2008. Měl navíc za to, že pojmy „zákaz diskriminace“ a „přiměřenost“ uvedené v čl. 8.25d odst. 2 a 3 WL jsou obdobné pojmům evropského (článek 102 SFEU) a vnitrostátního (článek 24 MW) práva hospodářské soutěže. Připomněl rovněž, že v rozhodnutí ze dne 14. července 2009 vyložil ustanovení WL v souladu s judikaturou unijních soudů týkající se článku 102 SFEU. Uvedl dále, že definice relevantního trhu, kterou by uplatnil v rámci šetření provedeného na základě ustanovení práva hospodářské soutěže, nebyla v projednávaném případě nezbytná, jelikož předpokládal, že Schiphol má ekonomickou sílu. Na základě toho dospěl k závěru, že zkoumání poplatků zavedených v listopadu 2008 z hlediska článku 102 SFEU by vedlo ke stejným výsledkům jako zkoumání třetí stížnosti, a proto zamítl druhou stížnost v souladu se svou politikou stanovení priorit. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí nepodala žalobu.

7 Dne 14. ledna 2011 podala žalobkyně stížnost Evropské komisi na základě ustanovení článku 7 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205). Tvrdila, že poplatky stanovené Schiphol jsou diskriminační, příliš vysoké a porušují článek 102 SFEU. Uvedla kromě toho, že podala několik stížnosti NMa, měla však za to, že tento orgán nepřijal konečné rozhodnutí o opodstatněnosti stížnosti v oblasti hospodářské soutěže.

8 Dne 18. prosince 2012 Komise informovala žalobkyni o svém úmyslu zamítnout stížnost na základě ustanovení čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1/2003 z důvodu, že orgán pro hospodářskou soutěž členského státu již tuto věc řešil. Žalobkyně odpověděla Komisi dopisem ze dne 31. ledna 2013.

9 Dne 3. května 2013 přijala Komise rozhodnutí C (2013) 2727 final, kterým byla zamítnuta stížnost žalobkyně na základě ustanovení čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1/2003 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Měla kromě toho za to, že stížnost mohla být každopádně zamítnuta také z důvodu nedostatečného významu pro Evropskou unii, jelikož vzhledem k závěrům, k nimž dospěl NMa, je jen málo pravděpodobné, že by bylo prokázáno porušení článku 102 SFEU.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

10 Žalobkyně podala projednávanou žalobu návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 4. července 2013.

11 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil napadené rozhodnutí;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

12 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

13 Podáním ze dne 4. října 2013 podala Schiphol návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Komise v souladu s ustanoveními článku 115 jednacího řádu Tribunálu. Předseda druhého senátu Tribunálu usnesením ze dne 10. prosince 2013 povolil vedlejší účastenství Schiphol na podporu návrhových žádání Komise.

14 Schiphol navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

K věci samé

15 Žalobkyně uplatňuje dva žalobní důvody na podporu žaloby. Zaprvé tvrdí, že Komise se dopustila nesprávného právního posouzení a zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu tím, že měla za to, že její stížnost mohla být zamítnuta na základě ustanovení čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1/2003. Zadruhé tvrdí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného právního posouzení a ze zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu při použití čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1/2003

16 Žalobkyně tvrdí, že Komise se dopustila nesprávného právního posouzení tím, že měla za to, že NMa řešil její stížnost ve smyslu ustanovení čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1/2003, přestože uvedená stížnost byla zamítnuta z důvodu přednosti. Žalobkyně má také za to, že Komise se dopustila nesprávného právního

posouzení a zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu tím, že se opřela o rozhodnutí NMa o stížnosti, která nebyla prošetřena z hlediska pravidel unijního práva hospodářské soutěže, avšak byla prozkoumána z hlediska vnitrostátního práva letecké dopravy.

17 Úvodem je třeba připomenout, že Komise, které čl. 105 odst. 1 SFEU svěřuje úkol dohledu nad uplatňováním článků 101 SFEU a 102 SFEU, má vymezovat a provádět unijní politiku hospodářské soutěže a za tímto účelem disponuje diskreční pravomocí při vyřizování stížností (viz rozsudek ze dne 16. října 2013, Vivendi v. Komise, T-432/10, EU:T:2013:538, bod 22 a citovaná judikatura). Soudní dvůr rovněž připomněl, že článek 13 a bod 18 odůvodnění nařízení č. 1/2003 vyjadřují širokou posuzovací pravomoc, které požívají vnitrostátní orgány sdružené v rámci sítě orgánů pro hospodářskou soutěž k zajištění optimálního rozdělení případů v jejím rámci (rozsudek ze dne 14. února 2012, Toshiba Corporation a další, C-17/10, Sb. rozh., EU:C:2012:72, bod 90). Vzhledem k úloze, kterou SFEU pověřuje Komisi při vymezování a provádění politiky hospodářské soutěže, má Komise tím spíše rovněž široký prostor pro uvážení při uplatňování článku 13 nařízení č. 1/2003.

18 Judikatura týkající se posouzení unijního zájmu však již připomněla, že diskreční pravomoc Komise není neomezená. Komise musí totiž vzít v úvahu veškeré skutkové nebo právní okolnosti, které jsou relevantní pro účely vyřízení stížnosti. Konkrétně je povinna pozorně prozkoumat veškeré skutkové a právní okolnosti, o kterých ji uvědomí stěžovatel (viz rozsudek ze dne 17. května 2001, IECC v. Komise, C-450/98 P, Recueil, EU:C:2001:276, bod 57 a citovaná judikatura).

19 V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že pokud orgány disponují širokou posuzovací pravomocí, má dodržování záruk přiznaných unijním právním řádem ve správních řízeních ještě větší význam, přičemž tyto záruky zahrnují zejména povinnost příslušného orgánu pečlivě a nestranně prozkoumat všechny relevantní okolnosti projednávaného případu (viz rozsudek ze dne 17. prosince 2008, HEG a Graphite India v. Rada, T-462/04, Sb. rozh., EU:T:2008:586, bod 68 a citovaná judikatura). Přezkum, který provádí unijní soud, vůči výkonu diskreční pravomoci, která je Komisi přiznána v rámci vyřizování stížností, však nemůže vést uvedený soud k tomu, aby nahradil posouzení provedené Komisí svým posouzením, ale má za cíl ověřit, že sporné rozhodnutí není založeno na věcně nesprávných skutkových zjištěních a že není stiženo nesprávným právním posouzením ani zjevně nesprávným posouzením skutkového stavu nebo zneužitím pravomoci (viz rozsudek ze dne 15. prosince 2010, CEAHR v. Komise, T-427/08, Sb. rozh., EU:T:2010:517, bod 65 a citovaná judikatura).

20 Pokud jde o soudní přezkum rozhodnutí Komise založeného na čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1/2003, jeho předmětem je ověřit, že sporné rozhodnutí není založeno na věcně nesprávných skutkových zjištěních a že se Komise nedopustila nesprávného právního posouzení nebo zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu či zneužití pravomoci, když měla za to, že orgán pro hospodářskou soutěž členského státu již stížnost řešil. Naproti tomu je třeba připomenout, že přezkum rozhodnutí orgánů pro hospodářskou soutěž členských států přísluší jen vnitrostátním soudům, které mají zásadní roli při uplatňování unijních pravidel hospodářské soutěže.

K první části prvního žalobního důvodu vycházející z nesprávného právního posouzení

21 Žalobkyně tvrdí, že pojem „řešení stížnosti“ orgánem pro hospodářskou soutěž jiného členského státu ve smyslu čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1/2003, který umožňuje Komisi zamítnout stížnost, musí být vykládán ve světle ustanovení článku 5 uvedeného nařízení, který se týká jednotlivých druhů rozhodnutí, jež mohou být přijata uvedeným orgánem. Stížnost může být proto podle žalobkyně považována za vyřízenou tímto orgánem jen tehdy, když tento orgán alespoň rozhodl, že na základě předběžného šetření není třeba se stížností dále zabývat. Naproti tomu se domnívá, že nelze mít za to, že tentýž orgán vyřídil stížnost ve smyslu ustanovení čl. 13 odst. 2 tohoto nařízení, pokud se omezil na

její zamítnutí z důvodu přednosti. Tento výklad je podle žalobkyně potvrzen ustanoveními odstavce 20 oznámení Komise o spolupráci v rámci sítě orgánů pro hospodářskou soutěž (Úř. věst. 2004, C 101, s. 43, dále jen „oznámení o spolupráci v rámci sítě orgánů pro hospodářskou soutěž“).

22 Komise a vedlejší účastnice řízení zpochybňují argumenty žalobkyně.

23 Článek 13 odst. 2 nařízení č. 1/2003 stanoví, že „[p]okud orgán pro hospodářskou soutěž členského státu nebo Komise obdrží stížnost proti dohodě, rozhodnutí sdružení nebo jednáním, kterou už řešil jiný orgán pro hospodářskou soutěž, může ji zamítnout“.

24 Na základě ustálené judikatury je při výkladu ustanovení unijního práva třeba přihlédnout nejen ke znění tohoto ustanovení, ale zároveň k jeho kontextu a cílům sledovaným právní úpravou, jejíž je součástí (viz rozsudek ze dne 7. června 2005, VEMW a další, C-17/03, Sb. rozh., EU:C:2005:362, bod 41 a citovaná judikatura a rozsudek ze dne 26. října 2010, Německo v. Komise, T-236/07, Recueil, EU:T:2010:451, bod 44 a citovaná judikatura).

25 Ve světle těchto zásad je třeba prozkoumat, zda slovní spojení „stížnost […], kterou už řešil jiný orgán pro hospodářskou soutěž“, jež je uvedené v čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1/2003, musí být vykládáno v tom smyslu, že umožňuje Komisi zamítnout stížnost, pokud orgán pro hospodářskou soutěž členského státu zamítl předtím tutéž stížnost z důvodu přednosti.

26 Zaprvé odpověď na otázku, zda Komise může zamítnout stížnost, která byla předtím zamítnuta orgánem pro hospodářskou soutěž členského státu z důvodu přednosti, může být podle všeho vyvozena z doslovného výkladu čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1/2003 vzhledem k jasnému smyslu slovního spojení „stížnost […], kterou už řešil jiný orgán pro hospodářskou soutěž“. V tomto ohledu je třeba uvést, že toto slovní spojení má velký rozsah, neboť může zahrnovat všechny případy stížnosti, které byly zkoumány jiným orgánem pro hospodářskou soutěž bez ohledu na výsledek, k němuž dospěl. Zákonodárce se tak rozhodl neomezit působnost tohoto článku pouze na stížnosti, o kterých přijal rozhodnutí jiný orgán pro hospodářskou soutěž.

27 Zadruhé výklad uvedený v bodě 26 výše je patrně rovněž v souladu s obecnou strukturou nařízení č. 1/2003. Článek 13 odst. 2 uvedeného nařízení je totiž třeba vykládat ve světle ustanovení jeho odstavce 1, který stanoví, že Komise může zamítnout stížnost, pokud se případem zabývá jiný orgán pro hospodářskou soutěž členského státu. Zdá se tedy, že není důležitý výsledek šetření stížnosti uvedeným orgánem pro hospodářskou soutěž, nýbrž skutečnost, že se touto stížností uvedený orgán zabýval.

28 Výklad uvedený v bodě 26 výše je potvrzen rovněž bodem 18 odůvodnění nařízení č. 1/2003, který se vztahuje k článku 13 tohoto nařízení (rozsudek Toshiba Corporation a další, bod 17 výše, EU:C:2012:72, bod 90) a který uvádí, že „[t]oto ustanovení by nemělo bránit Komisi zamítnout stížnost z důvodu nedostatečného zájmu Společenství, jak jí to přiznává judikatura Soudního dvora, i když žádný jiný orgán pro hospodářskou soutěž neoznámil úmysl se případem zabývat“. Vzhledem k tomu, že Komise může zamítnout stížnost z důvodu nedostatečného zájmu Společenství, i když ji jiný orgán pro hospodářskou soutěž členského státu neřešil, může tím spíše zamítnout stížnost zkoumanou uvedeným orgánem, kterou však tento orgán zamítl z důvodu přednosti.

29 Oznámení o spolupráci v rámci sítě orgánů pro hospodářskou soutěž, které má provést ustanovení nařízení č. 1/2003 a jehož se žalobkyně dovolává, rovněž podporuje výklad uvedený v bodě 26 výše. Odstavec 20 uvedeného oznámení uvádí, že „[v] článku 13 [uvedeného nařízení] slovní spojení ‚se případem zabývá‘ neznamená jen to, že jinému orgánu byla podána stížnost, nýbrž znamená to, že ji jiný orgán šetří nebo prošetřil“ (*neoficiální překlad*). Naproti tomu se nezmiňuje o výsledku, k jakému dospěl orgán pro hospodářskou soutěž členského státu. Odstavec 22 tohoto oznámení výslovně uvádí případ, v němž byla stížnost prozkoumána orgánem pro hospodářskou soutěž, avšak byla zamítnuta z jiných důvodů než z důvodu přezkumu ve věci samé, přičemž je jako příklad uveden případ, v němž

orgán nemohl shromáždit důkazy nezbytné k prokázání protiprávního jednání a je zmíněno, že je třeba postupovat pružně a umožnit orgánu, aby sám provedl šetření a vyřídil věc. Soudní dvůr ostatně uznal širokou posuzovací pravomoc, které požívají orgány pro hospodářskou soutěž k zajištění optimálního rozdělení případů, přičemž ohledně čl. 13 odst. 1 uvedeného nařízení uvedl, že každý orgán má možnost – a nikoli povinnost – zamítnout stížnost, která mu byla předložena, pokud se stejným případem již zabývá jiný vnitrostátní orgán (rozsudek Toshiba Corporation, bod 17 výše, EU:C:2012:72, bod 90).

30 Co se týče argumentů žalobkyně vycházejících z článku 5 nařízení č. 1/2003, neumožňují zpochybnit výklad uvedený v bodě 26 výše.

31 Žalobkyně tvrdí, že čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1/2003 musí být vykládán ve světle ustanovení článku 5 uvedeného nařízení, který se týká pravomoci orgánů pro hospodářskou soutěž členských států používat články 101 SFEU a 102 SFEU v jednotlivých případech. Podle žalobkyně je zakázáno, aby Komise zamítla stížnost, pokud o ni nerozhodl orgán pro hospodářskou soutěž členského státu podle v článku 5 tohoto nařízení. Má za to, že rozhodnutí NMa ze dne 16. prosince 2009 není v projednávaném případě rozhodnutím přijatým na základě tohoto článku, jelikož „představuje méně než maximum, které bylo povoleno vnitrostátnímu orgánu pro hospodářskou soutěž, kterým je konstatování, že není důvod k jeho zásahu“, neboť NMa neověřil, zda byly podmínky zákazu splněny.

32 Ustanovení článku 5 nařízení č. 1/2003, která jsou součástí kapitoly II, jež upravuje pravomoci, definují rozhodnutí, která mohou přijmout orgány pro hospodářskou soutěž členských států, když používají články 101 SFEU a 102 SFEU v jednotlivých případech. Článek 5 první pododstavec uvedeného nařízení tak stanoví, že pokud tyto orgány rozhodují ve věci samé, mohou z vlastního podnětu nebo na základě stížnosti přijímat tato rozhodnutí, a sice požadovat ukončení protiprávního jednání, nařizovat předběžná opatření, přijímat závazky a ukládat pokuty, penále nebo jiné sankce stanovené vnitrostátními právními předpisy. Článek 5 druhý pododstavec tohoto nařízení stanoví, že „[p]okud na základě informací, které mají [vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž] k dispozici, nejsou splněny podmínky zákazu, mohou také rozhodnout, že není důvod k jejich zásahu“. Soudní dvůr v odpověď na otázku, zda vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž mohou přijmout rozhodnutí konstatující, že nedošlo k porušení článků 101 SFEU nebo 102 SFEU, upřesnil, že článek 5 téhož nařízení musí být vykládán tak, že taxativně uvádí rozhodnutí, která mohou přijmout tyto orgány (rozsudek ze dne 3. května 2011, Tele2 Polska, C-375/09, Sb. rozh., EU:C:2011:270, body 19 až 30).

33 Článek 13 odst. 2 nařízení č. 1/2003, který je součástí kapitoly IV, jež upravuje spolupráci, stanoví však jen to, že stížnost musí být řešena jiným orgánem pro hospodářskou soutěž, a nikoli to, že musí být předmětem rozhodnutí (viz bod 26 výše). Jak uvedla Komise v napadeném rozhodnutí, toto ustanovení tudíž neukládá nutně, že orgán pro hospodářskou soutěž členského státu, který již zamítl stížnost, musí nutně přijmout rozhodnutí. Je proto třeba uvést, že i kdyby zamítnutí stížnosti orgánem pro hospodářskou soutěž členského státu z důvodu přednosti nebylo rozhodnutím ve smyslu článku 5, mohla by Komise použít ustanovení čl. 13 odst. 2.

34 Podpůrně může být rozhodnutí NMa ze dne 16. prosince 2009 v každém případě považováno za rozhodnutí založené na čl. 5 druhém pododstavci nařízení č. 1/2003. Jak tvrdí Komise, toto ustanovení totiž zahrnuje všechny případy, v nichž má orgán pro hospodářskou soutěž členského státu za to, že informace, které má k dispozici, mu neumožňují mít za to, že jsou podmínky zákazu splněny, aniž by bylo nutné přijmout předběžná vyšetřovací opatření. Avšak vzhledem k tomu, že v projednávaném případě měl NMa ve svém rozhodnutí ze dne 16. prosince 2009 za to, že zkoumání poplatků uplatňovaných od dubna 2009 z hlediska článku 102 SFEU by vedlo ke stejným výsledkům jako zkoumání třetí stížnosti, a že tedy zamítl druhou stížnost v souladu se svou politikou stanovení priorit, nutně považoval podmínky zákazu za nesplněné. Navíc považovat rozhodnutí o zamítnutí stížnosti orgánem pro hospodářskou soutěž členského státu z důvodu přednosti za rozhodnutí přijaté na základě ustanovení čl. 5 druhého pododstavce uvedeného nařízení je v souladu s rozsudkem Tele2 Polska, bod 32 výše (EU:C:2011:270), v němž měl Soudní dvůr za to, že tento článek taxativně uvádí

druh rozhodnutí, které může přijmout vnitrostátní orgán. Jiný výklad by totiž připravil orgány pro hospodářskou soutěž členských států o možnost přijmout rozhodnutí o zamítnutí stížnosti z důvodu přednosti, zatímco vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž tak činí, když přijímají více nebo méně formální rozhodnutí ukončující jejich přezkum. Vzhledem k tomu, že výklad uvedený v článku 26 výše je v souladu s ustanoveními článku 5 tohoto nařízení, mohla Komise zamítnout stížnost z důvodu, že tato stížnost již byla předmětem zamítavého rozhodnutí orgánu pro hospodářskou soutěž členského státu z důvodu přednosti.

35 Výklad uvedený v bodě 26 výše je konečně v souladu s mechanismem čl. 13 odst. 2, který stanoví, že orgán pro hospodářskou soutěž členského státu může zamítnout stížnost, pokud ji už řešila Komise. Vzhledem k tomu, že ustálená judikatura přiznává Komisi pravomoc přijmout rozhodnutí o zamítnutí stížnosti z důvodu přednosti (viz například rozsudek Vivendi v. Komise, bod 17 výše, body 22 až 25 a citovaná judikatura), může orgán pro hospodářskou soutěž členského státu rovněž zamítnout stížnost, kterou již Komise předtím zamítla z takového důvodu.

36 Zatřetí výklad uvedený v bodě 26 výše je dle všeho v souladu s jedním z hlavních cílů nařízení č. 1/2003, kterým je zavedení účinného decentralizovaného systému uplatňování unijních pravidel hospodářské soutěže. Z bodu 6 odůvodnění uvedeného nařízení totiž vyplývá, že „[a]by bylo zajištěno účinnější uplatňování pravidel hospodářské soutěže Společenství, měly by se orgány členských států pro hospodářskou soutěž na tomto uplatňování více podílet“. Bod 15 odůvodnění tohoto nařízení kromě toho uvádí, že „Komise a orgány pro hospodářskou soutěž členských států [vytvoří] společnou síť orgánů veřejné moci uplatňujících v úzké spolupráci pravidla hospodářské soutěže Společenství“. Toto nařízení tak ukončilo předchozí centralizovaný režim a vytvořilo v souladu se zásadou subsidiarity větší propojení orgánů členských států pro hospodářskou soutěž, kterým svěřilo oprávnění provádět za tímto účelem unijní právo hospodářské soutěže (rozsudek ze dne 8. března 2007, France Télécom v. Komise, T-339/04, Sb. rozh., EU:T:2007:80, bod 79). Bod 18 odůvodnění dotčeného nařízení uvádí, že „[k] zajištění optimálního rozdělení případů mezi orgány v síti by mělo být stanoveno obecné pravidlo umožňující orgánu pro hospodářskou soutěž pozastavit nebo ukončit řízení s odůvodněním, že se případem zabývá nebo již zabýval jiný orgán, s cílem, aby každý případ řešil pouze jeden orgán“.

37 Výklad navrhovaný žalobkyní – jehož účinkem by byla skutečnost, že Komise by byla soustavně nucena zkoumat stížnost pokaždé, když orgán pro hospodářskou soutěž vyšetřil stížnost, avšak nepřijal jedno z rozhodnutí upravených v ustanoveních článku 5 nařízení č. 1/2003 nebo když přijal zamítavé rozhodnutí z důvodu přednosti – by byl naopak neslučitelný s cílem čl. 13 odst. 2 uvedeného nařízení, kterým je za účelem účinnosti zavést optimální rozdělení zdrojů v rámci evropské sítě hospodářské soutěže.

38 Jak kromě toho uvedla vedlejší účastnice řízení, byl by výklad navrhovaný žalobkyní patrně v rozporu s přípravnými pracemi na nařízení č. 1/2003. Z důvodové zprávy návrhu Komise nařízení Rady COM (2000) 582 final o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 a 82 Smlouvy totiž vyplývá, že cílem článku 13 je odstranit riziko zdvojené práce a podněcování k opětovnému podávání stížností.

39 Jak nakonec zdůrazňuje Komise, výklad navrhovaný žalobkyní, by byl v rozporu s ustanoveními článku 6 nařízení č. 1/2003, podle nichž mají vnitrostátní soudy pravomoc používat články 101 SFEU a 102 SFEU. Uložit Komisi povinnost soustavně přezkoumávat stížnosti zamítnuté orgány pro hospodářskou soutěž členských států z důvodu přednosti, by totiž znamenalo přenést na Komisi pravomoc přezkoumávat rozhodnutí uvedených orgánů, kterou mají jen vnitrostátní soudy. Uvedené nařízení sice zavedlo mechanismus spolupráce mezi Komisí a těmito orgány (rozsudek Tele2 Polska, bod 32 výše, EU:C:2011:270, bod 26), neupravilo však mechanismus nahrazení vnitrostátních soudů, které plní základní funkci při uplatňování unijních pravidel hospodářské soutěže, Komisí [viz bod 7 odůvodnění návrhu Komise nařízení Rady COM (2000) 582 final o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 a 82 Smlouvy].

40 Jak ze znění a struktury nařízení č. 1/2003, tak z cíle sledovaného tímto nařízením, tedy vyplývá, že Komise se může k zamítnutí stížnosti právem opřít o důvod vycházející ze skutečnosti, že orgán pro hospodářskou soutěž členského státu předtím zamítl tuto stížnost z důvodu přednosti. I kdyby byla prokázána okolnost, že v projednávaném sporu NMa neukončil šetření stížnosti, která mu byla předložena, přijetím rozhodnutí ve smyslu článku 5 uvedeného nařízení a opřel se o důvody přednosti, nebránila by tato okolnost tomu, aby Komise v souladu s čl. 13 odst. 2 tohoto nařízení konstatovala, že tuto stížnost řešil orgán pro hospodářskou soutěž členského státu a z tohoto důvodu ji zamítla.

Ke druhé části prvního žalobního důvodu vycházející z nesprávného právního posouzení a zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu

41 Žalobkyně tvrdí, že Komise se dopustila nesprávného právního posouzení a zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu tím, že se opřela o rozhodnutí NMa o stížnosti, která nebyla prošetřena z hlediska unijních pravidel práva hospodářské soutěže, avšak byla prošetřena z hlediska vnitrostátního práva o letecké dopravě.

42 Komise a vedlejší účastnice řízení zpochybňují argumenty žalobkyně.

43 Je pravda, že čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1/2003, jakož i všechna ustanovení uvedeného nařízení, se týkají situací, v nichž jsou prováděny články 101 SFEU a 102 SFEU. Článek 3 odst. 1 tohoto nařízení konkrétně stanoví, že pokud orgány pro hospodářskou soutěž členských států použijí vnitrostátní právo hospodářské soutěže na zneužívající jednání podniku v dominantním postavení na trhu, které by mohlo ovlivnit obchod mezi členskými státy, jsou povinny použít také článek 102 SFEU.

44 Komise může tedy zamítnout stížnost na základě ustanovení čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1/2003 jen, pokud byla prošetřena z hlediska pravidel unijního práva hospodářské soutěže.

45 Žádné ustanovení tohoto nařízení však nezakazuje, aby se orgán pro hospodářskou soutěž členského státu při šetřeních, která vede za účelem posouzení dodržení unijních pravidel hospodářské soutěže, opřel o závěry, k nimž dospěl v rámci šetření provedeného z hlediska jiných vnitrostátních právních předpisů. Odstavec 21 oznámení o spolupráci v rámci sítě orgánů pro hospodářskou soutěž uvádí ostatně jen to, že „článek 13 [nařízení č. 1/2003] může být uplatňován jen tehdy, pokud se dohoda nebo jednání týká stejného protiprávního jednání nebo stejných protiprávních jednání na stejných relevantních výrobkových a zeměpisných trzích“ (*neoficiální překlad*).

46 Z výše uvedeného vyplývá, že k tomu, aby Komise zamítla stížnost na základě ustanovení čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1/2003, se může právem opřít o důvod vycházející ze skutečnosti, že orgán pro hospodářskou soutěž členského státu předtím zamítl tuto stížnost poté, co byla předmětem šetření, v němž se opřel o závěry, k nimž dospěl v rámci šetření provedeného z hlediska jiných ustanovení vnitrostátního práva, za podmínky, že toto šetření bylo vedeno z hlediska pravidel unijního práva hospodářské soutěže.

47 V projednávaném případě z napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise měla za to, že NMa řešil stížnost žalobkyně na základě ustanovení článku 102 SFEU. Poukázala na to, že NMa mimo jiné uvedl, v jakém rozsahu byly závěry šetření provedeného z hlediska práva letecké dopravy relevantní pro šetření provedené na základě práva hospodářské soutěže tak, že popsal, v čem jsou obě právní úpravy podobné, srovnal služby rovnocenné dotčeným službám a posoudil soutěžní nevýhodu způsobenou tím, že Schiphol uložila poplatky. Měla za to, že NMa tak prozkoumal, zda poplatky jsou přiměřené nákladům, srovnal je s poplatky jiných mezinárodních letišť a posoudil je ve světle kvality služby obdržené žalobkyní. Nakonec měla za to, že jí nepřísluší se vyjádřit k argumentům a závěrům NMa, ani k metodě, kterou tento orgán použil.

48 Z rozhodnutí NMa ze dne 16. prosince 2009 kromě toho vyplývá, že stížnost žalobkyně byla posouzena z hlediska ustanovení článku 24 MW a článku 102 SFEU. NMa v něm měl mimo jiné za to – jak uvedla Komise v napadeném rozhodnutí – že posouzení pojmů „zákaz diskriminace“ a „přiměřenost“ uvedených v čl. 8.25 d odst. 2 a 3 WL je podobné jako posouzení z hlediska unijního práva hospodářské soutěže. Připomněl rovněž, že v rozhodnutí ze dne 14. července 2009 vyložil ustanovení WL v souladu s judikaturou unijních soudů týkající se článku 102 SFEU. Uvedl kromě toho, že vymezení relevantního trhu, které je třeba provést při šetření vedeném na základě ustanovení práva hospodářské soutěže, nebylo v projednávaném případě nutné, neboť vyšel z předpokladu, že Schiphol má ekonomickou sílu.

49 Z výše uvedeného vyplývá, že se Komise nedopustila nesprávného právního posouzení tím, že zamítla stížnost žalobkyně na základě ustanovení čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1/2003, jelikož měla za to, že orgán pro hospodářskou soutěž členského státu tuto stížnost řešil na základě ustanovení článku 102 SFEU.

50 Žalobkyně, která připouští, že dotčená ustanovení WL odkazují zčásti na pojmy vycházející z unijního práva hospodářské soutěže, předkládá pět argumentů, které mají prokázat, že Komise se dopustila zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu, když měla za to, že NMa řešil její stížnost na základě ustanovení článku 102 SFEU.

51 Z bodu 20 výše vyplývá, že k tomu, aby Tribunál odpověděl na argumenty žalobkyně, musí ověřit jen to, že se Komise zamítnutím stížnosti na základě čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1/2003 nedopustila nesprávného právního posouzení nebo nesprávného posouzení skutkového stavu tím, že měla za to, že NMa již řešil stížnost žalobkyně z hlediska unijního práva hospodářské soutěže. V tomto rámci bylo na Komisi, aby ověřila, že NMa nezamítl stížnost žalobkyně, aniž předtím provedl šetření z hlediska pravidel unijního práva hospodářské soutěže. Přezkum Tribunálu však nesmí vést k posouzení opodstatněnosti rozhodnutí NMa nebo řízení či metody, které tento orgán uplatnil, jež ostatně ani samotná Komise neprovedla a jež přísluší vnitrostátním soudům.

52 Zaprvé žalobkyně zdůrazňuje, že NMa nevymezil relevantní trh, což je podle ní nezbytné při každém šetření z hlediska článku 102 SFEU, a Komise tudíž nemohla mít za to, že NMa stížnost řešil na základě tohoto ustanovení. Takový argument však musí být odmítnut jako neúčinný s ohledem na rozsah a předmět přezkumu prováděného Tribunálem, jež byly připomenuty v bodě 51 výše. Tento argument se totiž vztahuje k metodě a opodstatněnosti analýzy NMa, kterou provedl za účelem vyřízení stížnosti žalobkyně.

53 Je třeba jen pro úplnost konstatovat, že NMa nebyl v projednávaném případě povinen vymezit relevantní trh.

54 Je pravda, že podle judikatury platí, že vymezení relevantního trhu má zásadní význam pro určení, zda má podnik dominantní postavení, jelikož možnosti hospodářské soutěže mohou být posouzeny jen podle vlastností dotčených výrobků nebo služeb, na základě kterých mohou být tyto výrobky či služby zvláště způsobilé uspokojit konstantní potřeby a jsou málo zaměnitelné s jinými výrobky nebo službami (rozsudky ze dne 21. února 1973, Europemballage a Continental Can v. Komise, 6/72, Recueil, EU:C:1973:22, bod 32, a ze dne 30. ledna 2007, France Télécom v. Komise, T-340/03, Sb. rozh., EU:T:2007:22, bod 78). Podle ustálené judikatury kromě toho platí, že dominantní postavení se prokazuje skutečností, že dotčený podnik má ekonomickou sílu, která mu umožňuje bránit zachování účinné hospodářské soutěže na relevantním trhu tím, že mu poskytuje možnost jednat do značné míry nezávisle na jeho soutěžitelích, zákaznících a nakonec i spotřebitelích (rozsudky ze dne 14. února 1978, United Brands a United Brands Continentaal v. Komise, 27/76, Recueil, EU:C:1978:22, bod 65, ze dne 13. února 1979, Hoffmann-La Roche v. Komise, 85/76, Recueil, EU:C:1979:36, bod 38, a výše uvedený rozsudek France Télécom v. Komise, EU:T:2007:22, bod 99).

55 V projednávaném případě však z rozhodnutí NMa ze dne 14. července 2009 vyplývá, že se předpokládalo, že vedlejší účastnice má ekonomickou sílu a – jak uvedl NMa v bodě 16 rozhodnutí ze dne 16. prosince 2009 – vzhledem k tomu, že vedlejší účastnice měla dominantní postavení, nebylo nutné vymezovat relevantní trh. Komise se tedy ve svém rozhodnutí v každém případě nedopustila nesprávného posouzení skutkového stavu, když měla za to, že stížnost žalobkyně byla řešena v souladu s pravidly týkajícími se šetření, jež stanoví unijní právo hospodářské soutěže.

56 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že šetření provedené z hlediska článku 102 SFEU by NMa vedlo k odlišnému závěru o zneužívajících jednáních vedlejší účastnice řízení, jehož se dopustila v oblasti diskriminačních cen.

57 Nejprve je třeba připomenout, že Tribunálu nepřísluší přezkoumávat legalitu rozhodnutí NMa (viz bod 51 výše). Naproti tomu Tribunálu přísluší, aby ověřil, že Komise se nedopustila nesprávného právního posouzení nebo zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu, když měla za to, že NMa již stížnost žalobkyně řešil, přičemž použil definici pojmu diskriminace obsaženou v článku 102 SFEU.

58 Z napadeného rozhodnutí v tomto ohledu vyplývá, že při analýze, která vedla k vydání rozhodnutí ze dne 14. července 2009, NMa zohlednil definici diskriminace obsaženou v článku 102 SFEU. Jak totiž uvedla Komise v napadeném rozhodnutí, NMa prozkoumal v rozhodnutí ze dne 14. července 2009 služby rovnocenné službám, které vedlejší účastnice řízení nabízí jednotlivým leteckým společnostem a posoudil soutěžní nevýhodu způsobenou poplatky (body 113 až 156). NMa výslovně uvedl, že k tomuto prozkoumání použil definici diskriminace obsaženou v článku 102 SFEU, jak je vykládána Soudním dvorem (bod 33).

59 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že NMa uvedl v jiném rozhodnutí, že i když pojmy uvedené ve WL mohou být vykládány pomocí práva hospodářské soutěže, posouzení věci jako celku z hlediska WL nebylo provedeno v rámci práva hospodářské soutěže a jakákoliv otázka týkající se porušení pravidel hospodářské soutěže nemohla být zodpovězena v rámci šetření vedeného podle WL. I kdyby tato skutečnost byla prokázána, neměla by vliv na legalitu napadeného rozhodnutí, jelikož Komise nebyla v projednávaném případě vázána posouzeními NMa v jiné věci a z výše uvedeného vyplývá, že Komise skutečně ověřila, že NMa prošetřil stížnost, která mu byla předložena, z hlediska článku 102 SFEU.

60 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že prošetření stížnosti v rámci WL bylo provedeno jen útvarem pro regulaci letectví, který má jiné pravomoci a úkoly než ředitelství pro hospodářskou soutěž a nezohlednilo obecné cíle unijní politiky hospodářské soutěže. Tento argument však musí být odmítnut, jelikož útvar pro regulaci letectví je útvarem nizozemského orgánu pro hospodářskou soutěž a rozhodnutí NMa, o které se opřela Komise, aby zamítla stížnost, bylo přijato jeho jediným kolegiem. Je třeba připomenout, že ustanovení čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1/2003, jakož i všechna ustanovení uvedeného nařízení, odkazují na „orgán pro hospodářskou soutěž členského státu“. Není tudíž relevantní znát složení útvarů, které zkoumaly stížnost žalobkyně založenou na WL, jelikož NMa zkoumal stížnost žalobkyně z hlediska práva hospodářské soutěže a z výše uvedeného vyplývá, že NMa se právem mohl opřít o analýzu provedenou při vyřizování stížnosti založené na WL.

61 Nakonec je třeba odmítnout argument žalobkyně, že účinkem napadeného rozhodnutí je vyjmutí velké kategorie možných zneužití z kontroly orgánů pro hospodářskou soutěž v rozporu s ustanoveními článku 102 SFEU. Z výše uvedeného vyplývá, že účinkem napadeného rozhodnutí právě není vyjmutí vedlejší účastnice z použití článku 102 SFEU.

62 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně neprokázala, že Komise se dopustila zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu, když měla za to, že NMa rešoů její stížnost na základě ustanovení článku 102 SFEU.

63 Komise se proto nedopustila nesprávného právního posouzení, ani zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu, když měla za to, že NMa řešil stížnost žalobkyně z hlediska unijního práva hospodářské soutěže.

64 První žalobní důvod musí být proto zamítnut v plném rozsahu.

Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění

65 Žalobkyně má za to, že v rozsahu, v němž napadené rozhodnutí podpůrně zamítá její stížnost z důvodu nedostatečného významu pro Unii, je nedostatečně odůvodněno.

66 Komise tvrdí, že druhý žalobní důvod, který je nutně podpůrný, musí být zamítnut, jelikož napadené rozhodnutí, jež je doplněno rozhodnutím NMa ze dne 16. prosince 2009, jasně uvádí důvody, proč věc nemá pro Unii dostatečný význam.

67 Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise, která založila toto rozhodnutí na čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1/2003, kromě toho uvedla, že v každém případě měla za to, že stížnost mohla být zamítnuta z důvodu nedostatečného významu pro Unii, jelikož možnost prokázat protiprávní jednání je omezená vzhledem k závěru, jenž je obdobný závěru, k němuž dospěl NMa na základě svého šetření.

68 Úvodem je třeba konstatovat, že vzhledem k tomu, že Komise zamítla stížnost žalobkyně z důvodu nedostatečného významu pro Unii jen podpůrně, i kdyby byl druhý žalobní důvod přijat, nemohlo by to vést ke zrušení napadeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 1997, FFSA a další v. Komise, T-106/95, Recueil, EU:T:1997:23, bod 199).

69 V každém případě se zdá, že napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněné. Je totiž třeba připomenout, že podle ustálené judikatury článek 7 nařízení č. 1/2003 nepřiznává stěžovateli právo vyžadovat po Komisi, aby přijala konečné rozhodnutí, pokud jde o skutečnost, zda došlo či nedošlo k tvrzenému protiprávnímu jednání, a neukládá Komisi, aby v každém případě pokračovala v řízení až do fáze konečného rozhodnutí (rozsudky ze dne 18. října 1979, GEMA v. Komise, 125/78, Recueil, EU:C:1979:237, bod 18, a ze dne 17. května IECC v. Komise, C-449/98 P, Recueil, EU:C:2001:275, bod 35). Komise je naproti tomu povinna důkladně prozkoumat veškeré skutkové a právní okolnosti, se kterými ji stěžovatelé seznámili (rozsudky ze dne 11. října 1983, Schmidt v. Komise, 210/81, Recueil, EU:C:1983:277, bod 19, a ze dne 17. listopadu 1987, British American Tobacco a Reynolds Industries v. Komise, 142/84 a 156/84, Recueil, EU:C:1987:490, bod 20). Stěžovatel má právo, aby jeho stížnost byla vyřízena rozhodnutím Komise, proti němuž lze podat žalobu k soudu (rozsudek ze dne 18. března 1997, Guérin automobiles v. Komise, C-282/95 P, Recueil, EU:C:1997:159, bod 36, IECC v. Komise, bod 18 výše, EU:C:2001:276, bod 35).

70 Komise má v tomto ohledu povinnost uvést odůvodnění, pokud odmítne pokračovat ve zkoumání stížnosti. Odůvodnění musí být dostatečně přesné a podrobné, aby mohl Tribunál účinně přezkoumat výkon ze strany Komise diskreční pravomoci vymezit priority, přičemž je tento orgán povinen uvést skutkové okolnosti, na kterých závisí odůvodnění rozhodnutí a právní úvahy, které vedly k jeho přijetí (usnesení ze dne 31. března 2011, EMC Development v. Komise, C-367/10 P, EU:C:2011:203, bod 75).

71 Z napadeného rozhodnutí v projednávaném případě vyplývá, že Komise měla za to, že možnost prokázat porušení článku 102 SFEU je omezena vzhledem k závěrům, k nimž dospěl NMa. Je však třeba připomenout, že podle článků 4 a 5 nařízení č. 1/2003 mají Komise a orgány pro hospodářskou soutěž členských států paralelní pravomoci při uplatňování článků 101 SFEU a 102 SFEU a že struktura uvedeného nařízení spočívá na úzké spolupráci mezi nimi. Komise tudíž při svém posuzování může zohlednit rovněž opatření přijatá uvedenými vnitrostátními orgány (rozsudek Vivendi v. Komise, bod 17 výše, EU:T:2013:538, bod 26).

72 Z těchto poznámek vyplývá, že Komise splnila povinnost uvést odůvodnění tím, že jasně a jednoznačně uvedla skutkové okolnosti a právní úvahy, které ji vedly ke konstatování, že možnost prokázat, zda došlo k porušení článku 102 SFEU, byla velmi omezena. Vzhledem k tomu, že tyto údaje umožňují Tribunálu účinně přezkoumat výkon ze strany Komise diskreční pravomoci v napadeném rozhodnutí, je třeba dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je v tomto ohledu dostatečně odůvodněné.

73 Druhý žalobní důvod může být proto zamítnut jako neopodstatněný, a žaloba musí být tudíž zamítnuta v plném rozsahu.

K nákladům řízení

74 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Schiphol a Komise požadovaly náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení vynaložených Komisí, jakož i Schiphol.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý senát)

rozhodl takto:

1) **Žaloba se zamítá.**

2) **easyJet Airline Co. Ltd se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 21. ledna 2015.

Podpisy.